

КИРОВОГРАДСЬКА ОБЛАСТНА
БІБЛІОТЕКА
Н. К. КРУСЬКО

МОНІТОРИНГ

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОММУНАР

орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XI
№ 6 (1173)
ЧЕТВЕР
15 СІЧНЯ
1970 р.
Ціна 2 коп.

Хто сяде за кермо?

Розділ народногосподарського плану на завершальний рік п'ятиріччя, в якому визначено поставки машин для сільського господарства, безсумнівно порадував землероба. Ще б пак — промисловість за рік поставила селу понад 312 тисяч тракторів, майже 130 тисяч зернових і силосозбиральних комбайнів, понад 156 тисяч вантажних автомобілів та багато іншої техніки.

Це значить, що кожен із 49 тисяч колгоспів і радгоспів країни в найближчі місяці одержить у середньому шість тракторів, по три комбайни і грузовики.

Солідне поповнення йде в машинні парки господарств!

Саме тому і було поставлено на весь зріст у промові Леоніда Ілліча Брежнєва на з'їзді колгоспників питання — якою мірою готові колгоспи і радгоспи до використання нової техніки? Чи є в них підготовлені механізатори? Словом, хто сяде за кермо?

Річ у тому, що через нестачу досвідчених кадрів у багатьох господарствах машини і, зокрема, найуніверсальніша з них — трактор — часто-густо простояють, а часом і в гарячий час польових робіт використовуються лише в одну зміну. В результаті виробіток на трактор за останні роки по країні почав знижуватись.

У 1962 році, наприклад, денний виробіток у розрахунку на п'ятнадцятигектарний трактор становив у колгоспах країни 2,7 гектара м'якої оранки, а в 1968 році — 2,4 гектара; у радгоспах відповідно — 2,2 і 2,1 гектара. А тим часом у 1962 році тракторний парк використовувався теж далеко не ідеально.

Трактор, що його випускають тепер наші заводи, має потужність близько 55 кінських сил. Великих втрат зазнає господарство навіть тоді, коли простояє лише одна машина, яка містить у собі більш як півсотні «сталевих коней».

Наведені цифри показують наочно всю важливість проблеми підготовки досвідчених кадрів у колгоспах і радгоспах, кадрів, які можуть посправжньому осідлати парк сучасної сільськогосподарської техніки, який дедалі збільшується.

Є і ще один важливий момент, зв'язаний з поставками нашої індустрії для колгоспно-радгоспного виробництва. Йдеться про хімізацію сільського господарства.

У цьому році для села буде, наприклад, поставлено більш як 46 мільйонів тонн мінеральних добрив. Це 900 тонн в середньому на кожне господарство — майже цілий поїзд. Якщо раніше такі добрива майже цілком йшли під технічні культури, тепер країна має можливість у все зростаючих розмірах використовувати їх і під зернові. Це означає, що тепер кожний колгосп і радгосп повинен мати свою солідну «хімічну службу», яка покликана забезпечити старання зберігання хімікатів, своєчасне і агротехнічно грамотне їх внесення в ґрунт.

В цьому зв'язку Л. І. Брежнєв говорив у своїй промові на з'їзді колгоспників:

«Кожний колгосп і радгосп повинен своєчасно і планово готувати механізаторів та інших спеціалістів, мати певний резерв цих кадрів, дбати про створення для них необхідних виробничих та побутових умов.

Треба добитися такого становища, щоб техніка не стояла в чеканні кадрів, щоб справа хімізації і меліорації земель була в руках підготовлених людей».

Держава, робітничий клас все динамічніше, у зростаючих обсягах оснащують сільське господарство машинами, хімікатами, різними матеріалами виробничого призначення. Вміло розпорядитися ними — одне з першочергових завдань колгоспів і радгоспів.

І. АРТЕМОВ,
оглядач ТАРС.

КІРОВОГРАДСЩИНА — ПОПЕРЕДУ

ЦК КП України і Рада Міністрів УРСР розглянули підсумки соціалістичного змагання областей і районів УРСР за одержання в 1969 році високих урожаїв і збільшення виробництва зернових культур. Виконуючи рішення XXIII з'їзду партії, Пленумів ЦК КПРС та XXIII з'їзду КП України і готуючи гідну зустріч 100-річчю з дня народження В. І. Леніна, трудівники сільського господарства Української РСР в 1969 році добилися певних успіхів у збільшенні виробництва сільськогосподарської продукції.

Переборюючи складні погодні умови року, колгоспи і радгоспи виконали в цілому по республіці соціалістичні зобов'язання і плани по валовому збору зерна на 102,5 процента, продажу хліба державі — на 114,3 процента.

Переможцями в соціалістичному змаганні по ви-

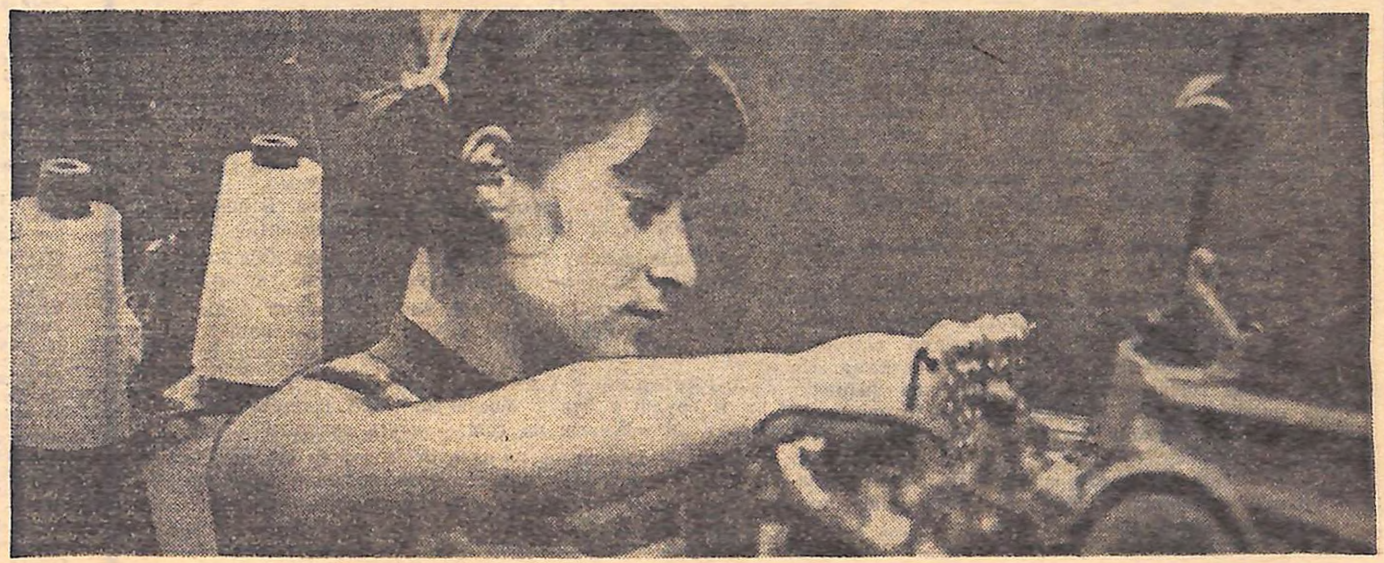
робництву зернових культур серед областей визнано: КІРОВОГРАДСЬКУ, ЧЕРКАСЬКУ, РОВЕНСЬКУ, ОДЕСЬКУ ТА КИЇВСЬКУ ОБЛАСТІ;

серед районів: Кілійський Одеської області, Красноперекопський Кримської області, Михайлівський Запорізької області, Христинівський та Жашківський Черкаської області, Бершадський та Теплицький Вінницької області, Виноградівський Закарпатської області, Менський Чернігівської області, Новоукраїнський та Маловисківський Кіровоградської області, Горностаївський Херсонської області, Кривоозерський Миколаївської області, Таращанський Київської області.

Переможцям присуджено перехідні Червоні прапори ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР з видачею відповідних грошових премій.

Відмічено хорошу роботу по вирощуванню зернових культур працівників сільського господарства Херсонської, Сумської, Ворошиловградської, Миколаївської, Вінницької, Волинської областей, а також ряду районів України.

(ПАТАУ).

Трудовими здобутками підзначають кожну зміну на стоденній Ленінській вахті працівники кетельного цеху Кіровоградської панчішної фабрики. З особливим піднесенням трудяться комсомольці й молодь підприємства. Комсомолка Тана Данильченко виконує одну з найскладніших операцій.

На знімку: Т. ДАНИЛЬЧЕНКО. Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Стоденна трудова почалась!

Сьогодні вже п'ятнадцятий день ударної трудової вахти ювілейного 1970. Почато новий рахунок наших звершень. В комсомольських організаціях області розгорнулась велика робота по підготовці до XVI з'їзду ВЛКСМ та XXI з'їзду ЛКСМУ. І комітети комсомолу вбачають своє завдання в тому, щоб очолити трудові поривання молоді, допомогти юнакам та дівчатам якнайкраще виконати зобов'язання, взяті на честь Ленінського ювілею, успішно скласти Ленінський залік.

Перші дні цього тижня юнь Кіровоградщини почала з особливою напругою. Відкрито ще один рахунок — рахунок ста ударних Ленінських днів.

Є ПЕРШІ ВЕЛИКОВАГОВІ

Учасники стоденної трудової — всі комсомольці і молодь нашого локомотивного депо. Ще ніколи, здається, не працювали вони з таким піднесенням, з таким бажанням дати найвищий результат.

В новому році в нашому депо вперше почав здійснюватися заводський ремонт локомотивів. Це велика честь для підприємства, для всіх наших робітників. Ремонтники дали слово закінчити ремонт першого тепловоза достроково, до 22-го січня. Спосарі комсомольці Семен Курганський, Валерій Строганов, Володимир Москаленко, Анатолій Мілащенко на 110—115 процентів виконують щоденні завдання, і це — при безперечно високій якості ремонту. В їх ділах — втілення заповіту Ілліча, який говорив, що комунізм неможливий без високої продуктивності праці.

Молоді машиністи зобов'язались за сто ударних днів провести 320 велико-

вагових поїздів, перевезти понад план 50 тисяч тонн народногосподарського вантажу, зекономити понад 70 тисяч кіловат-годин електроенергії. Машиністи комсомольці Микола Тимофєєв, Анатолій Пиверник, Євген Нестерук, Вадим Рій вже провели перші великовагові ешелони в рахунок почесного зобов'язання.

Молоді залізничники з честю йдуть до Ленінського ювілею!

Вячеслав АНТОНЕНКО,
секретар комітету ЛКСМУ локомотивного депо.
м. Знам'янка.

Комсомольці-червонозоряці почали трудову вахту ста ударних Ленінських днів. В дві вахти вони вирішили виготовити в виробничий час сто понадпланових комсомольських сівамок.

На знімку: комсомольці першого механоскладального цеху Валентин МАЛОМУЖ та Олександр СИМПЕРОВИЧ закінчують монтаж ще однієї сівалки.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

СІЛЬСЬКІ юнаки і дівчата сприймають заклик партії рушити в похід за технічним всеобуч з таким же піднесенням, як колись їхні старші брати і сестри сприйняли клич підняти цілину. Партія, як говорив Л. І. Брежнєв на III Всесоюзному з'їзді колгоспників, впевнена, що комсомол і цього разу виконає її важливе, можна сказати історичне доручення. Оволодіння технікою — це перш за все навчання. Отже, перше запитання до Вас, Тимофію Степановичу, таке: де і як в нашій області готуються кадри механізаторів для сільського господарства?

— Тиждень тому ваша газета частково відповіла на це запитання. Заступник начальника обласного управління сільського господарства І. М. Гречиха розповів, як готуються механізатори на чотиримісячних курсах в колгоспах і при райоб'єднаннях «Сільгосптехніка». Ці курси дають значне поповнення славій когорті механізаторів. І все ж сільські професійно-технічні училища випускають механізаторів значно більше, ніж короткотермінові курси. Таких училищ в нашій області є кілька.

З них — найбільше — Олександрійське СПТУ № 1. В ньому готуються механізатори різноманітних профілів: тракторист-машиніст 3-го класу, шофери з кваліфікацією слюсарів, машиністи автокранів і екскаваторів електрогазозварювальники, механізатори меліоративних та іригаційних робіт, слюсарі по ремонту автомобілів, машиністи бульдозерів, грейдерів, скреперів, слюсарі по ремонту меліоративної техніки. Справжній механізаторський університет! Юнаки і дівчата з задоволенням поступають сюди вчитись. Зараз в СПТУ № 1 налічується 677 учнів.

Є в Олександрії ще одне СПТУ — № 3.

Готують механізаторів для колгоспів і радгоспів області Інгульське СПТУ № 4 (Устіївський район), Гайворонське СПТУ № 5, Оникіївське СПТУ № 7 (Маловисківський район), Голованівське СПТУ № 8. Новгородківське СПТУ № 6 та Бобринецьке СПТУ № 2, крім всього, готують ще механізаторів тваринницьких ферм з дворічним строком навчання. А в Бобринці 123 учні, навчаючись професії тракториста-машиніста, одержують одночасно середню освіту.

— Яка кількість дівчат серед майбутніх механізаторів?

— Всього в сільських професійно-технічних училищах навчається зараз 294 дівчини. Більша частина з них (167 чоловік) стане монтерами сільської електрифікації і зв'язу, 87 — трактористками. На жаль, серед механізаторів тваринницьких ферм їх дуже мало — всього 10. Між тим ми готові прийняти дівчат в училище значно більше, ніж приймали досі.

— А скільки всього молоді, Тимофію Степановичу, поступило в 1969 році в сільські професійно-технічні училища?

— На кінець грудня в СПТУ було зараховано 2540 учнів при плані 2610. Ледь-ледь, як кажуть не дотягли.

Рішенням облвиконкому від 14 березня 1969 року кожному району був доведений план направлення юнаків і дівчат в професійно-технічні училища. Бобринецький, Новгородківський, Новоукраїнський і Олександрійський — тільки ці райони виконали план. А ось по скільки чоловік не направлено в училища: з Олександрійського району — 49, з Петрівського — 44, з Новомиргородського — 42... Не варто продовжувати цей список. Скажу лише одне: ці цифри лежать на совісті людей, яким було доручено важливу державну справу. В тому числі на совісті працівників окремих райкомів комсомолу, які або не навчилися ще провадити роз'яснювальну роботу серед молоді, або не хочуть цього робити.

— Яка технічна оснащеність училищ, Тимофію Степановичу? Чи є потреба в будівництві нових приміщень, зокрема, гуртожитків?

— В сільських професійно-технічних училищах області створена хороша навчальна база. Рахуйте: тракторів колісних — 154, гусеничних — 134, всього — 288. Комбайнів зернових — 45, спеціальних — 55, всього — 100. Крім того, є 1100 інших сільськогосподарських і меліоративних машин. Ця техніка — і під час лабораторно-практичних, і під час виробничих занять — завжди справна. Вивчаються машини лише нових марок, наприклад, комбайн СК-4, трактори МТЗ-50, МТЗ-50, Т-38, Т-74 і т. ін.

З кожним роком матеріально-технічна база училищ буде змінюватися і розширюватися. В цьому році має закінчитись будівництво нового учбового корпусу на 420 учнів і корпус практичних занять по тракторах в Олександрійському СПТУ № 1. В Гайворонському і Оникіївському училищах відкриваються нові ідальні, кожна на 180, як то кажуть, посадочних місць, а також буде виготовлена проектно-кошторисна документація на будівництво ідальні в Голованівському училищі.

Потреба в будівництві гуртожитків для учнів професійно-технічних училищ є і причому, дуже гостра. Але й ця проблема буде вирішена. В цьому році 200 учнів Інгульського СПТУ справлять новосілля в новому гуртожитку. За рахунок базового підприємства тресту «Дніпровдбуд» проектно-кошторисна документація буде виготовлена на будівництво гуртожитку (500 місць) для Олександрійського СПТУ № 1. Ставиться питання про будівництво гуртожитку в Гайворонському СПТУ.

В грудні я був у Москві на VIII пленумі ЦК ВЛКСМ. «Живеш на селі — вчись володіти машиною!» — так сказав на пленумі секретар ЦК КПРС Ф. Д. Кулаков. Під цим лозунгом, по-моєму, повинна зараз працювати кожна сільська комсомольська організація.

ТЕХНІЦІ — УМІЛІ РУКИ!

Живеш на селі — володй машиною

ІНТЕРВ'Ю, ВЗЯТЕ КОРЕСПОНДЕНТОМ НАШОЇ ГАЗЕТИ У НАЧАЛЬНИКА ОБЛАСНОГО УПРАВЛІННЯ ПО ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНІЙ ОСВІТІ Т. С. ЯРОВОГО

КАНІГУЛИ — НА КОРАБЛІ

Республіканська рада по туризму організувала для школярів Донецької, Миколаївської, Кіровоградської та Черкаської областей цікаву десятиденну туристську мандрівку на теплоході «Адмірал Нахімов».

Незабутні враження залишилися в учнів після екскурсій в Одесу, Севастополь, відвідин мальовничих міст Криму в Кавказу, Кіровоградські школярі побували в одеських парках, на Малаховому кургані, в Батумі завітали в Ботанічний сад, відвідали Будинку-музею М. Островського в м. Сочі, гостювали в піонерському таборі «Артек».

Весело проводили своє дозвілля хлопчики і дівчатка на теплоході. Вони переглядали декілька художніх фільмів, взяли участь в спортивних змаганнях.

Після цієї захоплюючої поїздки чимало цікавих записів з'явилось в зошитах юних слідопитів.

М. БОНДАРЕНКО.

м. Кіровоград.

ЯКИМ БУДЕ ПЛЮС?

ПРО ПЕРЕПИС НАСЕЛЕННЯ

«Хороший хазяїн, це перш за все той, хто знає все своє майно, знає свої поля і ліси, свої фабрики і заводи, скільки і де він має... Переписи дають нам саме такі знання. Вони полегшають нам будівництво на основі добре продуманого господарського плану», — так сформулював значення обліку населення для країни соціалізму М. І. Калінін ще в 1920 році. Це був рік першого радянського перепису.

Відтоді минуло півстоліття. Невпізнанно змінилось життя на одній шостій земної кулі. І нинішній рік пролітає струєць зміни, як рік п'ятого Всесоюзного перепису населення.

Потреба проводити облік населення виникла ще в силу давнину. Так у VIII столітті від двору до двору ходили по Київській Русі князівські уповноважені і переписували людей. А потім за цими списками воеводи, або й самі князі збирали податки.

Кожному школяреві відомо, що в Московській державі існував так званий «подвірний» податок, а при Петрі І з'явився «подушний». Та, мабуть, не всі знають, як вони виникли. А передували цим різновидам оподаткування все ті ж переписи населення.

Якщо прослідкувати всю історію переписів в державі Росії і за рубежем, то стає очевидним, що мета їх була — послисти пануючій експлуататорській класу. При феодализмі населення бралось на облік, щоб збирати з селян і ремісників податки, при капіталізмі — щоб підприємці могли визначити сфери найбільш вигідного застосування своїх капіталів, одержати додаткові прибутки за рахунок пограбування трудящих.

Зовсім інший характер носить мета перепису населення в країні, де класова нерівність відійшла безповоротно в минуле. «Дані перепису будуть покладені в основу радянського будівництва», — підкреслював В. І. Ленін в 1920 році. Розшифровка цього вислову ясна: перепис — тільки в інтересах трудящих.

Попередні переписи населення, як в дзеркалі, відбили неабиякі успіхи соціалістичного ладу, його перевагу над капіталізмом. Так другий Всесоюзний перепис населення (1926 рік) показав, що ми з країни аграрної впроваджуємо в індустріальну (збільшилось міське населення). Результати третього Всесоюзного перепису (1939 рік) були більш значущі. Доля робітників і службовців в загальній кількості населення різко зросла: з 50 процентів, а колгоспного селянства — збільшилася до 47 процентів. Колективізація владно йшла від села до села.

Великий інтерес як в нашій країні, так і за кордоном викликали результати останнього перепису 1959 року. Шістьнадцять томів матеріалів його ще раз показали всьому світу перевагу соціалістичного укладу над капіталістичним.

За десять років, що минули від часу останнього перепису населення, в нашій країні, радянській, народ здобув не одну перемогу. Зріс матеріальний і культурний рівень людей. З нашими темпами підготовки наукових працівників і висококваліфікованих спеціалістів зараз не може змагатись жодна капіталістична країна. Разом з успіхами маємо і в усуненні відмінностей між фізичною та розумовою працею. Приріст населення за 10 останніх років складає 30,1 мільйона чоловік. Всі ці зміни, як на ладку, проявляються в результатах цюгоричного п'ятого Всесоюзного перепису населення, що розпочинається сьогодні.

А про значення його, мету і програму докладно розповідає брошура «Всесоюзний перепис населення — всенародна справа», яка вийшла нещодавно у видавництва «Статистика». Вона зазначає, як викладом з історії переписів, так і їх значення в демографії та суспільствознавстві. А для тих, хто безпосередньо бере участь в переписі, нове видання стане неоціненним посібником, помічником.

О. БАСЕНКО

Спогади

про

Леніна

холода-селянина до Ілліча для особистої бесіди з ним.

Пам'ятаю, одного разу прийшли селяни-холоди з різних губерній. Вони хотіли захопити бурячні поля і говорили, що «земля з-під буряків дуже добра». Я переконувала їх в тому, що робітничо-селянська влада не може допустити розорення бурячних полів. У відповідь вони вперто твердили:

— Ніяк нам без цієї землі не обійтись, будемо сіяти на ній пшеницю. Проведіть нас до Леніна, він нам все дозволить справедливо. Я провела їх до Володимира Ілліча. Він сам відчинив двері і, поклаючи руку холодам, запросив їх до себе. Пройшло хвилину п'ятнадцять. Я зайшла до кабінету. Як звичайно на прийомі, Ілліч сидів у кріслі у позі відпочиваючої людини, заховавши руки в кишені бірюк. Селяни, поклавши шапки на коліна, не поспішаючи, соляно розповідали Іллічу про те, що робиться у них на селі. Мабуть, розмова була у розпалі. Примружували одне око. Ленін допитливо вдивлявся в обличчя селян. Я почула уривки його слів:

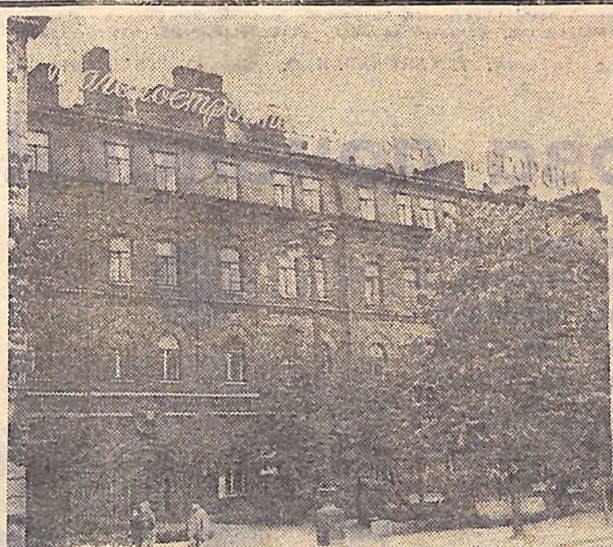
— Як же без цукрових заводів ми обійдемося? Адже цукор ми повеземо за кордон, торгувати будемо...

Нарешті холоди вийшли. Вони були позитивно опанілі бесідою, спілкуванням з «головним більшовиком». Так вони в розмові зі мною назвали голову робітничо-селянської влади. Це були люди стримані, які звикли не довіряти місту, обережно до всього ставились. Але на них перевернуло діяла сила розуму і духовна приналежність Володимира Ілліча. Ця сила виражала ясну і чітку пролетарську лінію. І його тверду свідомість, і переконання в необхідності дружби робітників і селян. Я бачила, як подалося на селян зіткнення з живим джерелом мислі геніальної людини. Холоди оточили мене і твердили:

— Поїдемо на село, розповімо, що бачили його. Все він розповів нам, як є, справедливо. Я запитала, що Ілліч був особливо привітним з селянами-холодами. Якось, особливо гостинно з ними вітався при зустрічі. Судячи по його тону, по простоті його бесіди з ними, я бачила, як м'яко, обережно настроєно до селянських міркувань розуміння речей до пролетарської.

Інша справа з робітниками. У бесіді з делегатами від фабзавкомів Ленін підкреслював ладна з робітничою класу як головною відповідою на долю молоді пролетарської держави, розуміння не на словах, а на ділі ролі диктатури пролетаріату.

М. Н. СКРИПНИК.

Ходоки у Ілліча

Я була запрошена на роботу в Раднарком для приймання делегацій до товариша Леніна. Це було в перших числах листопада 1917 року (за старим стилем).

Я хочу коротко описати розташування кімнат, де в ту пору працював Ленін і секретаріат Раднаркому. В боковому крилі Смольного знаходилась велика кімната секретаріату. Біля двох вікон на протязі багатьох днів стояли два кулети. Біля них позмінно чергували солдати-кулеметники. Одні двері цієї кімнати вели в маленький кабінет Ілліча. Біля його дверей цілодобово чергував латиський стрілець. В ту пору час був тривожний, і ми не раз чекали нападу на Смольний. Другі двері секретаріату вели в суєтну кімнату. Тут, біля дерев'яних перил, чергували два червоногвардійці. Біля вікнах дверей цієї кімнати також чергував латиський стрілець. Щоб потрапити в кабінет Леніна, потрібно було проминутися три рази. Все ж пам'ятаю, працівникам секретаріату, під час пропуску делегацій до Леніна, часто доводилося хитлюватись.

Це був час нестримного напівночності до Леніна. Кожний день з ранку до вечора і зливалась десятки людей, які приїжджали з

місць, побачити Володимира Ілліча. Вони годинами сиділи в приймальні Раднаркому, терпляче чекаючи прийому. Недивлячись на всі вмовляння, деграти не хотіли повертатись на місця, не побачивши Леніна хоч би здалеку. Деякі після прийому просили дати їм на руки «папір» від імені секретаря. На цьому «папері» вони вимагали написати, що такий-то дісно був прийнятий Леніном. Частіше всього такі папірці доводилося видавати селянам-холодам. Ці документи ходоки-селяни бережливо, як святиню, клали за пазуху, обгорнувши в чисту ганчірку. Селяни-ходоки, які бачили Леніна і почули від нього мудрі поради, вважалися тоді першими людьми на селі.

Із найближчих селищ Рязанської, Курської і навіть Київської губерній приїздили до Ілліча ходоки-селяни. Приїздили на зібранні «миро» гроші в столицю, охоплену революційним вогнем.

Довелось залишити господарство, малих дітей, так «мир» захотів. Вирішили послиати уповноважених до товариша Леніна, — не раз говорили мені з гідністю ходоки-селяни. Гостинність і зацікавленість, з якими Ілліч приймав ходоки-селян, викликали в них просту людську турботу про нього. Коли мені доводилося деяких із них пригостити обідом в Смольному, вони турботливо запитували, як харчуються Ленін.

Пам'ятаю, одного разу приїхала група селян, які задовго до революції купили через Селянський банк частину поміщицької землі, що довело їх жебрацький наліт до десятины на їдока. На таких селян село дивилося, як на власників і зазіхало на їх землю. Це був час, коли закон про соціалізацію землі з його зрівняльною їдковою нормою ще не був прийнятий. За Декретом про землю селян довгих селян не підлягали переділу. Я вважала дати приїжджим остаточне роз'яснення і пове-

ла їх до Леніна. Це були середняки-селяни, які потім і кров'ю роками вкупляли «відрізки» землі, украдені поміщиками в пореформений час.

Після бесіди з Леніном вони одержали на руки відомлення до місцевих губернських властей.

— Тепер знаємо, що нам робити! — говорили вони, прощаючись зі мною.

Через місяць ці ж селяни знову приїхали до Леніна. Вийшло так, що під впливом бесіди з Леніном вони набрались хоробрості і по приїзді в село взяли за перевирбори Рад, в яких засіли куркулі, що причувували великих орендаторів.

— Тепер ми щиро дякуємо Володимиру Іллічу, що він навчив нас добрій справі, — сказали вони з почуттям поваги до Ілліча.

Коли я доповіла про їх приїзд Леніну, він сам вийшов із кабінету і привітався з ними з незвичайною простотою і приязністю. Один із селян, перш ніж привітатись з Леніном, вийняв із торбинки великий коровай хліба і урочисто підніс його зданованому Іллічу.

— Ви тут маєте нужду в хлібі, — сказав селянин.

Широко розставивши руки, Ілліч взяв хліб і з засоромленою посмішкою сказав:

— В мене й часу не вистачить, щоб все це з'їсти.

Коровай хліба опинився на столі, і незабаром вся група селян сиділа за круглим столом і вела дружню бесіду.

Хліб в той час дісно був найдорожчим даром села. Цим старовинним звичаєм селяни шанували вождя робітників і селян.

— Сходь у нас, — говорили вони нам в секретаріаті, — вкрити хлібом шанувати нашого дорогого захисника.

Привітно прощаючись зі мною, вони висловили побажання, щоб кожна волость посилала

Концерт відкрив хор Кіровоградської середньої школи № 30 (художній керівник А. Бур'янский). Дзвінки дитячі голоси урочисто і з піднесенням проспівали «Пісню про Леніна» З. Левіної.

Потім струнний оркестр Хашуватської середньої школи Гайворонського району виконав два музичні фрагменти О. Глазунова та Б. Асаф'єва.

Номери почали чергуватись, передаючи один одному по естафеті щирі і гучні оплески глядачів. Вірші, пісні, танці — в них не було нестатку в першому відділенні концерту. Тут же хотілось би похвалити прекрасну хореографічну композицію «Щасливе дитинство», яку показали учасники студії сучасного танцю Кіровоградського Палацу піонерів.

Вісімнадцять номерів першого відділення веселковими хвилями перегорнули на широкій сцені філармонії. Добре поставлені голоси, відточена майстерність, але...

Як це не дивно, в першому відділенні концерту не пролунала жодна українська народна пісня, не був показаний жодний український народний танок. Не прозвучали в цьому відділенні і твори кіровоградських композиторів, хоч пісенний збірник місцевих авторів «Гарно, гарно серед степу» давно вже зник з книжкових полиць.

РУГЕ відділення концерту було дещо у кращому становищі. Порадували

глядачів старшокласниці Світловодської середньої школи-інтернату № 1, учасниці вокального ансамблю «Романтики», які виконали чудову ліричну пісню «Лелеки» на слова своєї подруги Любові Масленко. Музику до тексту написав художній керівник ансамблю А. Загребельний.

Досить непоганий хор учнів середньої школи № 14 міста Олександрії (художній керівник В. Литвин).

Чудове враження справили юні сопіляри із Світловодської середньої школи № 1 (художній керівник Н. Матвеев).

Багато було гарних номерів і, безумовно, журі відмітить їх, проте друге відділення концерту мало чим різнилося від першого щодо репертуару.

Народна хореографія зовсім не знайшла місця серед усіх 44-х номерів концерту.

Отже, після цього заключного концерту, мабуть, варто багатьом художнім керівникам учнівської художньої самодіяльності переглянути репертуар. Репертуар — це в якійсь мірі — дзеркало колективу, в якому відбивається його душа.

В. ГОНЧАРЕНКО.

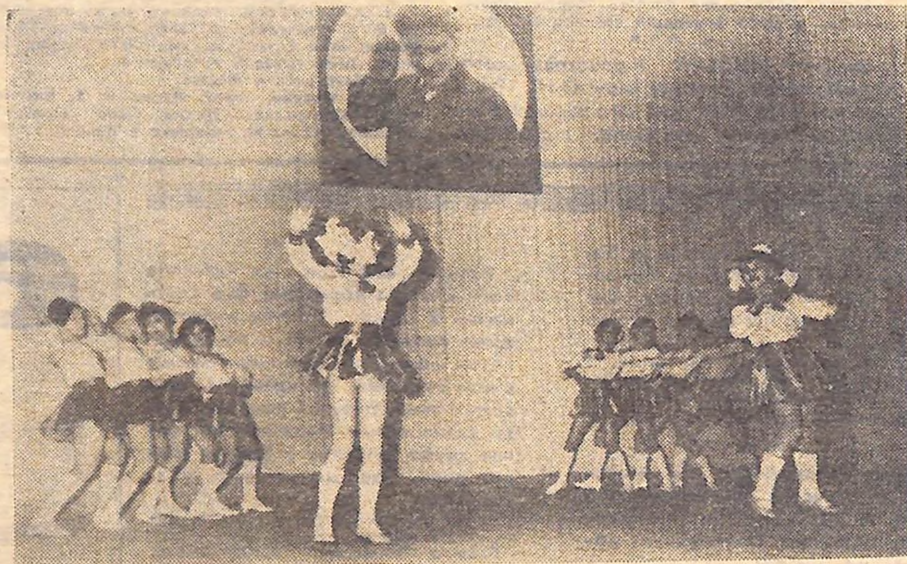
На фото: ліворуч — третьокласниці Олександрійської середньої школи-інтернату Гали ТАРНАВСЬКА читає вірш А. Барто «Болтунья»; вгору — хореографічну картинку «На березі» виконують учасники студії сучасного танцю Кіровоградського Палацу піонерів.

Фото В. ЛАСКУНА.

ПОТРІБЕН РЕПЕРТУАР

ЗАКЛЮЧНИЙ КОНЦЕРТ УЧНІВСЬКОЇ ХУДОЖНЬОЇ САМОДІЯЛЬНОСТІ ШКІЛ КІРОВОГРАДСЬКОЇ ПРИСВЯЧЕНИЙ 100-РІЧЧЮ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ В. І. ЛЕНІНА.

МИНУЛОЇ неділі сцена кіровоградської філармонії нагадувала екзаменаційний поміст, а члени журі — серйозних екзаменаторів. Тому всі хвилювались в однаковій мірі: самодіяльні артисти хотіли виступити вдало, а екзаменатори — хотіли дати правильну оцінку.

КОНКУРС НА ГАЗЕТНИЙ МАТЕРІАЛ

ЯЗНАВ його ще хлопцем. Він приходив до редакції, приносив свої перші кореспонденції, в яких було чимало спостережливості, вправності, цікавих думок. Ми пророкували йому майбутнє журналіста, а він чомусь посміхався.

Тоді ще ні мої друзі, ні я не знали, що ми були не першими «пророками». Хлопцеві говорили, що він може стати гарним вчителем, лікарем, а батько, хлібороб з діда-прадіда, рід якого корінням віс в чорнозем, сказав прямо:

— Хліб вирощувати — то краще діло на землі. Йди до технікуму механізації, Федьку. Он в Черкасах, і недалеко. Не певний, що зараз кожен випускник виконає таку категоричну раду батька. Про майбутні професії говорять в школі, книгах, газетах, до неї готуються ледь не змалку. Федір теж виміряв своє майбутнє. Воно пов'язане з роботою медичного працівника. Але ж воля батька...

...В актовому залі Новомиргородської середньої школи № 2 людно: сьогодні тут ступить Федір Власович. До столу підійшли двоє людей: один в темному електронному костюмі, білий комірець, а інший в світлому. Вони обидва ввічливо вітнули Федора.

Я слухаю паниху про дружбу, про виховання, про взаємини в нашому суспільстві.

— Привезли, якось до лікарні жінку з сильною кровотечею. Порятують один: влити кров. І ось більше десятка хлопців з Капітанівського цукрового заводу примчали на машині, щоб допомогти незнайомій жінці. Життя її було врятоване. Оце і є справжні радянські взаємини. Слова лектора глибоко западали в душі слухачів.

Федько... Федір... Федір Власович... Це тоді, в зовсім юні роки, відчувалася в ньому воля, цілеспрямованість.

ЗА ВІКНОМ вечір синім крилом оповиває землю. Мороз вимальовує назовні візерунки

на вікнах. А в хаті господаря тепло, затишно. Ми сидимо за столом, пригадуючи минуле.

— Не послушав батька, Федоре Власовичу?

Він поглянув, ледь примруживши око.

ХЛІВ

І

СКАЛЬПЕЛЬ

(НАРИС).

— Дипломатія, — відповів, — шукав я справді технікум механізації по Черкасах. Якби дуже хотів, то й знайшов би...

Бачу приготування на всяк випадок білий лікарський кофак, халат, (лікарня поруч, все може трапитись, а до термінових викликів лікар звик).

— Довгенько ходив, — продовжує Федір Власович, — врешті читаю «Технікум». Бачу — медичний. Ну, думаю, стерплю все від батька, я буду по-моєму.

Випив Федір захоплено. Закінчив з відзнакою. А потім — завідування фельдшерсько-акушерським пунктом в Лебедині, середня школа робітничої молоді. Мрії про навчання не полишають його. Траплялося, що сумнівався у визначенні діагнозу. А не ж люди. Ні, тільки вчитися, здобути вищу освіту.

СІЛЬСЬКИЙ хлопчина вперто штурмує науки в Одеському медичному інституті. З'явилися і там «пророки».

— Бути вам, Федоре Власовичу, неабияким науковцем.

Наукова робота захоплювала його, їй він віддавав чимало часу, але... любив цитувати Грибоєдова, а надто — слова про Батьківщину. А ще хотілося застосувати набуті знання практично і не де-небудь, а там, де батько сіяв хліб, де замість кабінетної тиші вирує море пшениць, де звучать звичні до безмежного простору голоси степовиків. І він поїхав додому.

Здавалося, бесіда струмувала спокійно і тихо, але Федір Власович весь час поглядав у вікно, немов чекав на несподіванку. «Звичка, — подумав я, — як на фронті. Завжди у бойовій готовності».

СТУКІТ у вікно розколов тишу, як спалах громолиці розривав спокійне небо. На порозі — черговий лікар Олена Степанівна Шаповалова.

— Хвору привезли, — сказала коротко.

А Федір Власович вже одягав халат.

— Вибачте, — мовив зніяковіло, — таке трапляється...

Я вирішив дочекатися і знічев'я гортаю фотоальбом, запропонований мені поспіхом. Фотографував господар, який, до речі, професійно володіє цим мистецтвом, фотографував його друзі. Чим же захоплюється мій давній знайомий? Ось Федір Власович з дружиною Лізою у відомого всієї країни квітникаря Мегалашвілі. А ось біля будинку Слави Метревели. Я знаю, що й футбол, і квіти теж входять до розряду складових «хоббі» молодого лікаря. І захоплюється його різностороннім баченням світу. І не-

вен, що така закоханість в життя допомагає йому в роботі, яку він любить надзвичайно, відається їй до самозабуття.

Мій співбесідник повертається. Збуджений, схвилюваний і стомлений.

— Вчасно постукала Олена Степанівна, — мовив, присідаючи на стілець. — Гостра анемія, наслідок великої кровотечі. Довелось вливати кров.

Вісімнадцятирічна Людмила Велгуренко буде жити. Він захоплено розповідає про своїх колег — медсестер Галину Лузнівську, Ольгу Візирську, санітарку Любов Алтухову. Це вони допомагали повернути дівчину до життя. Коли неспітало крові, Галина Лузнівська разом з чоловіком запропонували свою. Про одне лише не згадав Федір Власович: не підійшла його група крові. Інакше він з радістю перелив би свою молоду силу в безпомічне тіло дівчини.

Повага до людини... Інколи вона проявляється в чемному поклоні, в дружньому вітанні, потисковій руці. А мені згадується один епізод, майже рядова сторінка з життя молодого лікаря.

Це трапилось в передноворічну ніч. Працівники лікарні зібралися для зустрічі свята, коли раптом привезли вагітну жінку. Федір Власович старанно мив руки, кидався сестрам вказівки. Вихід був лише один — операція.

Дога по палали квадрати вікон. Люди в білих халатах зосереджено схилюлись над столом, де лежала хвора. Йшла вперта боротьба за життя матері й новонародженого.

Сягнуло далеко за північ, коли лікар повернувся до колег, але жоден з них не торкнувся бокала.

— За новонароджений рік! — підняв хтось.

— За новонародженого... — сказав Федір Власович задумливо.

Відчувалося, що він думками ще там, в операційній...

В. ШУЛЬГА,
журналіст.

м. Новомиргород.

ЗА ПАРТОЮ — РОБІТНИК

...З БОКУ

ВІШАЛКИ

Користуючись крилатою фразою Станіславського про те, що «театр починається з вішалки», я почав відвідування 1-ї школи робітничої молоді саме з роздягальні.

— Тут у нас, — сказала прибиральниця, — повний порядок, вняткові дисципліна. Роздягаються тільки в коридорі.

— А чому так замало пальт на вішалках?

— То вже інше питання...

— Наш педагогічний колектив, — говорить завуч школи Григорій Гаврилович Д'яков, — приділяє увагу всім питанням виховного процесу. Питання відвідування школи — у нас проблема. Ного ми обговорювали на багатьох педагогічних радах, на загальних зборах, вчителі проводять індивідуальну роботу. І все ж...

Григорій Гаврилович подає списки відвідувань школи. Учні — в основному молоді робітники заводу «Червона зірка» і вихованці професійно-технічних училищ. Зараз школу по списку має відвідувати 606 чоловік.

А відвідує? І грудня — 453, 9-го — 329, 22-го — 315.

100 процентів буває тільки на перше пересія та рідко на початку нового року.

— Причина, — говорять вчителі школи, — не тільки наша. Слабку допомогу надають комсомольські організації цехів заводу та четвертого професійно-технічного училища. Візьміть хоча б третій механоскладальний цех. 24 робітники пважаються учнями школи. Відвідує — менше половини.

Бесідуємо з секретарем комсомольської організації цього цеху Віталієм Писковим.

— Що ви можете сказати про комсомольця Олександра Євченка?

— Невпоганий хлопець. Правда, не відвідує школу.

— А Микола Солошенко, Антоніна Черпанова, Катерина Карамзіна, — назвали список із 16 чоловік тих, хто не відвідує заняття.

— Вони теж — А ли?

— Не ходять — ніякові комсорг.

— Віталій Писковий, — говорить про нього класний керівник 9-а класу Віра Юхимівна Грановська, — за півріччя в школі з'явився два рази. Розмовляла, доводила, навіть прохала — не допомагає.

Комсорг першого механоскладального має середню освіту, добре вчиться в інституті. А ось з 41 вихованця школи відвідує тільки 25.

Що «краще» в метизному?

— У нас, — говорить комсорг Ілля Соколенко, — школу погано відвідують тільки два комсомольці.

— А скільки вчиться?

— Чотирьох.

Деякі комсомольські ватажки не знають навіть, скільки їх молодих робітників вчиться. Розмовляв з багатьма з них. Вільність — молоді комсоргани вибрани першим раз.

— А завком комсомолу, — говорять деякі, — не збирав нас по цьому питанню.

Говорив з багатьма хлопцями і дівчатами, які пропускають заняття.

— Перша причина — важко, немає часу.

Так, важко. Ніхто, здається, не буде говорити, що освіта дається легко. Тим більше, коли працюєш.

Але хіба легко пресувальнику ковальсько-пресового цеху Василю Павловичу Сергієнку? На роботі — ударник комуністичної праці, переловий робітник, фотографія його прикрашає заводську «Дошку пошани». В сім'ї — батько двох дітей. В школі — жодного пропуску занять. Хіба легко Миколі Савченку і багатьом, багатьом тим, хто бачить себе не тільки слюсарем чи зварником, а й освіченою людиною?

— Друга причина, — відверто говорять ті, що пропускають заняття, — та, що в цеху навчання приділяють мало уваги.

Може ватажки комсомольських організацій цехів заводу «Червона зірка», комсомольська організація 4-го професійно-технічного училища все ж зважати на прохання вчителів школи? Школа теж, мабуть, як і театр, починається з вішалки...

Є. ПАГОВ.

ВОЛОДИМИР ІВАНОВИЧ переглядає свої архівні матеріали. Серед них — газети «Радянський студент», «Патріот Батьківщини», «Советский спорт». А там — матеріали, в яких розповідається про життя і діяльність інститутської першорядної організації ДТСААФ. А далі — вирізки з газет і журналів різних років, листи Героїв Радянського Союзу та колишніх студентів інституту — учасників Великої Вітчизняної війни, різні рідкісні фотографії.

В. І. Чинченко — інспектор по кадрах. А доцентів три роки тому обрали його своїм ватажком. Є життєвий досвід. За плечима у Володимира Івановича пройдений шлях війни від першого до останнього дня. Був моряком. Майор запасу. В грудні 1943 році йому вручили партійний квиток.

Тришки незабуті спогади... Я уважно слухав його розповіді і непомітно занотував все в свій записник.

А зараз ми збираємо матеріал для написання історії першорядної організації ДТСААФ. Раніше ця організація називалась ОСОБІАХІМ, — відірвавшись від спогадів говорив Володимир Іванович і потім показує мені свій архів: Переглядаю його.

Тут справді цікаві речі. Я дізнаюся, що в останній війні немало викладачів, студентів, співробітників інституту зі зброєю в руках захищали нашу Вітчизну від фашистських окупантів. Одні були у військових частинах, інші боролися з ворогом у партизанських загонах. Небагато з них повернулося додому. Минули роки, але до цього часу матері, діти ще не знають про долю своїх близьких, їх героїчну долю. Загинули В. О. Дикий — секретар комітету комсомолу інституту, М. М. Карнаух — помічник директора інституту по адміністративно-господарській частині, І. І. Крейтор — викладач історії СРСР, П. Ф. Непомнящий — викладач політехномії, І. І. Луб'яний — викладач української мови, П. Ф. Романовський — викладач фізики,

С. М. Остапенко — секретар партійного бюро інституту, О. М. Коцюба — заступник директора інституту по навчальній і науковій роботі, Ф. К. Сівова — викладач історії СРСР... А скільки ще невідомо слідопитам інституту! Для увічнення пам'яті загиблих тут обладнана меморіальна дошка, куди занесені імена відважних захисників Батьківщини, виготовлено стенд з фотографіями,

ВЧИМОСЯ МУЖНОСТІ

Уроки без перерв

...Володимир Іванович поспішає. Задзвонив телефон. Він взяв трубку, а в той час переглядаючи матеріали, з яких видно як росла першорядна організація, як ширилась її діяльність. В 1967 році, наприклад, коли В. І. Чинченка обрали головою комітету ДТСААФ, членів ДТСААФ було лише 550, уже в 1968 і 1969 роках — 1369 і 1480 членів. В цьому ювілейному році Володимир Іванович разом з членами комітету зобов'язався досягти 50-процентного членства в своїй першорядній організації.

Комітет ДТСААФ Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна постійно дбає про військово-патріотичне виховання студентів, підготовку

молоді до служби в Збройних Силах СРСР.

Як здійснюється це практично? В інституті, в гуртожитках систематично влаштовуються зустрічі студентів з людьми, які є взірцем патріотизму, відданості нашій великій справі. На протязі останніх трьох років в інституті виступало багато старих більшовиків, учасників Великої Вітчизняної війни.

Однією із форм роботи комітету ДТСААФ є проведення тематичних вечорів. Вони влаштовуються на такі теми: «25-річчя визволення Кіровоградщини від німецько-фашистських загарбників», «Радянські Збройні Сили на захист миру».

Глибокий слід у серцях студентів залишив вечір під гаслом «Нехай їхнє життя завжди буде прикладом для тебе».

В лекціях і на семінарських заняттях викладачі інституту теж прагнуть найяскравіше розкрити революційні, бойові традиції радянських людей, славний шлях Збройних Сил нашої країни, повніше знайомити студентів з військовою діяльністю В. І. Леніна.

Ще про одну надзвичайно цікаву історію я дізнався з архіву В. І. Чинченка. Гортаючи сторінки архіву, я натрапив на похвальну фотографію фронтових років Героя Радянського Союзу Джунковської Галини Іванівни. Тут же два листи від неї, написані дрібним, але виразним почерком.

...Якось в розмові із редактором інститутської багатотиражки Володимиром Романцевичем, Володимир Іванович почував про те, що на англійському факультеті інституту вчилась в 1950 році Герой Радянського Союзу Г. І. Джунковська. Почалися пошуки. Як в'ясувалося, про Галину Іванівну добре пам'ятає викладач англійської мови Н. П. Ільченко. Але Наталя Пантелівна, добре знаючи про Г. І. Джунковську, точно не могла повідомити В. І. Чинченку, де зараз проживає Герой Радянського Союзу, штурман ВПС, майор запасу. Лише сказала невпевнено:

— Навіть десь в Москві.
Знову пошуки, листи. Писав В. І. Чинченко і в Центральне адресне бюро. Прийшла відповідь: «Така не проживає в Москві...». По-

тім в редакцію журналу «Крилья Родины» і Архів Великої Вітчизняної війни.

Нарешті — відповідь із точною адресою, нагородним листом і описом подвигу Г. І. Джунковської. Маючи такі документи, Володимир Іванович із хвилюванням написав листа випускниці педінституту. Довге чекання... А незабаром відповідь. І почалося листування з героїнею...

І знову хвилюється Володимир Іванович. Знову з нетерпінням чекає, готує зустріч Герою Радянського Союзу.

В інституті ось-ось буде готовий «Куточок бойової слави Героя Радянського Союзу Г. І. Джунковської». Тут розмістять фотографії штурмана ВПС, листи, опис подвигу, копію нагородного листа, спогади викладачів інституту про Герою...

Врешті-решт, розмова про спортивну і оборонно-масову роботу.

В інституті діє кілька технічних гуртків: автомобільний, мотоциклетний, радіотелефоністів, радіомайстрів, парашутний...

Голова комітету ДТСААФ інституту згуртував навколо себе міцне ядро активістів. Постійно допомагають Володимир Івановичу зав. кабінетом історії КПРС І. Г. Артеменко, старший викладач фізики Костянтинів, студент факультету фізико-математичних наук М. М. Бондар, студент факультету англійської мови Л. С. Курилов, старший лаборант музично-педагогічного факультету І. В. Дубінський, викладач М. Б. Педюра, студенти Л. Волкова, Є. Железняков, О. Маторна, М. Бозницький, співробітники інституту Л. Г. Івакіна, К. В. Гаак.

Ю. ГАДЖІЄВ.
м. Кіровоград.

НА ТЕМИ МОРАЛІ

— ЧОГО ДИВИШСЯ, — не бачив? — Любка не зробила жодного поруку, щоб поправити сукню.

Молодий сержант спалахнув. Йому ще не доводилось мати справу з такими.

— Погодка, — сказала Любка і тихо вийшла.

— Громадяно! — піднявся сержант. — Що, не можна? — лютув запитала вона і додала: — Запалити б дав...

Сержант дивився на її ніжне підборіддя і йому ставало сумно. Він не пізнавав у цій збайдужілій дівчині ту, що була по обличчю поважного громадянина. Саме в цій ситуації і довірено розібратися молодому сержанту.

Любку в піонери не прийняли. Вчителька сказала, що поки не виправить дайок, хай і не мріє про червоний галстук. Всіх прийняли, а Любку ні. Їй дуже хотілося стати піонеркою. Тільки дайки...

Вчителька викликала маму. На зборах лаяла, казала, що Любці одна стежина — у в'язницю, що Любка знижує процент успішності.

Мати йшла додому, чомусь не потрапляючи у свій квартал. Приходила і била Любку ремнем, що залишився з тих часів, коли батько був удома.

...Батько. Напідпитку він плакав. І сльози стікали по негодних щоках. Брав Любу за руку, і вони гуляли містом. А потім батька не стало. Пішов...

Любку не прийняли і в комсомол. Групокомсорг Ніна сказала, що таким, як Любка, місця там мало. Уроки прогулює. Громадських доручень не виконує.

— Ну і хай, — сказала Любка. Кинула школу. Пішла у вечірню.

Сержант налив цигарку. «Очі в тебе, як у Мавки», — думав. Любка лютув ждала слова, які говорили про її нескладну долю. Батька вона любила. Він завжди чистив їй чобітки, коли мала їхати в школу. Проводжав до тролейбуса. Матір любила теж... Поки батько був дома. А потім боялася. Зморена після роботи мати била її ремнем. Що випадково залишився від батька...

Сусідка Ельвіра Борисівна сказала: «Мати в тебе, Любо... Сама не живе й іншим не дає». Потім була наука: «Ти, Любо, запізнився до Михайла. Хай помучиться, більше любити буде. Коли вперше поцілує, дай ляпаса. Що то за дівчина, яка дозволить цілувати себе з першого разу?»

Любка стояла в скверку і дивилася, як велика стрілка доходила до сьомої години. Потім нетерпляче відрахувала хвилини. А потім Михайло проводжав її додому. І цілував, не питаючись. І Любка віддала йому ляпаса. Все, як годиться. Тільки Михайло на наступне побачення не прийшов.

Едуард, або Едік, як називала його Ельвіра Борисівна, був одягнений з голки. Голуба краватка дуже пасувала до таких же шкарпеток. Голубі очі під пшеничними війми пасували до краватки. Говорив лише розумні речі. Не такі, як однокласник Михайло. Той почав грубо цілувати, а Едуард глянув руку, тихенько торкався губами долоні.

— Едуард Васильович — світило. Його знають скрізь. Ельвіра Борисівна, закликаючись, рознісувала достоїнства удаваного інженера. ...Вино було солодке. На душі теж мій солодко від комаліментів. Потім було соромно і страшно...

В гастрономі, як завжди, було завізано.

Хтось торкнувся її ліктя:

— Зустрінемося, Любонько?

Любка обернулася. Побачила чисто виголене обличчя, яскраві губи. Потім біла по цьому обличчю, по губах... Сержант зупинив її, перехопивши руки.

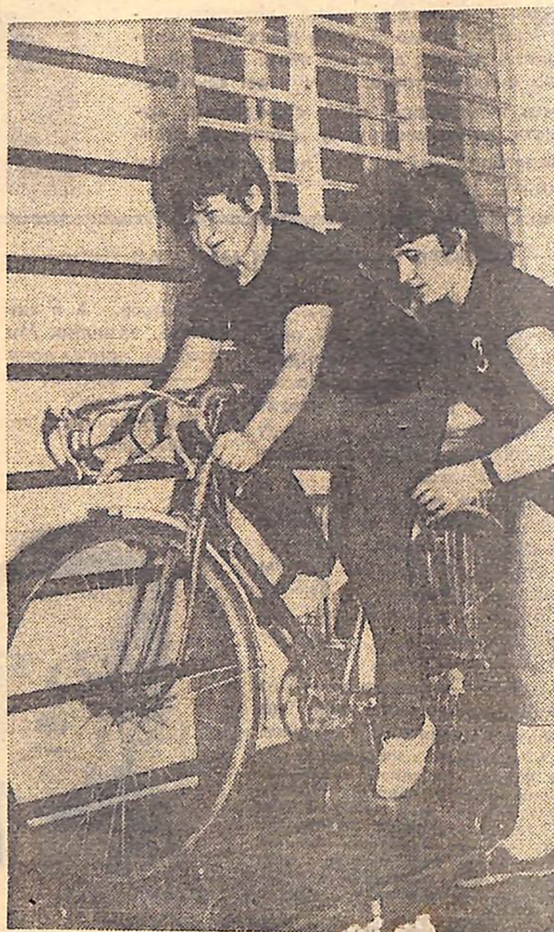
— Ти вільна, — сказав сержант. Він подумав про те, що йому доведеться доповідати про результати розслідування. Показати протокол...

Що ж, у суті справи він розібрався. З цього боку нарікань на нього не буде. Тільки на душі чомусь неспокійно, боляче, немов в його присутності скривдили дитину.

В. ШАРІЙ.

м. Кіровоград.

СПОРТ

Незабаром спортсмени ДСТ «К» зможуть вийти на старті Всесоюзних сільських ігор. Готуються в області і учні Кіровоградського кооперативного технікуму.

На фото: велосипедисти Кіровоградського технікуму та Тетяна Павловська на тренуванні в спортзалі.

Л. О. ЛІВАШНИКОВА.

ПЕРШИЙ МАТЧ: МЕХІКА — СРСР

МЕХІКО. (ТАРС). Дев'ятий чемпіонат світу з футболу відкрито 31 травня на стадіоні «Ацтек» збірні команди Мексики і СРСР. В результаті проведеного тут жеребкування ці команди разом з футболістами Бельгії та Сальвадору увійшли до першої групи, ігри якої проходять на столичному стадіоні, головному стадіоні Олімпійських ігор 1968 року.

А ось як розподілив жереб учасників інших груп: Друга: Уругвай, Ізраїль, Італія, Швеція. Третя: Румунія, Англія, Чехословаччина, Бразилія. Четверта: Перу, Болгарія, Марокко, ФРН.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

ЧЕТВЕР, 15 січня. Перша програма. 10.00 — Новини. (М). 10.15 — Для школярів. «Жайворонок». (Дніпропетровськ). 10.45 — Народні майстри прикладного мистецтва. (М). 12.15 — Ленінський університет мільйонів. (М). 12.45 — Телевісті. (К). 12.55 — Ленінські дні науки УРСР у Москві. «Пошуки, знахідки, відкриття». (Донецьк). 16.35 — «Голубий екран — школярів». «Лермонтов». (Кіровоград). 17.00 — Теле-

вісті. (К). 17.15 — Українське кольорове телебачення. «Мальовничі Україна». (К). 18.00 — «Закоханий здоров'я». (Кіровоград). 18.30 — Ленінський університет мільйонів. (М). 19.00 — Програма «Час». (М). 19.30 — Художній фільм «Навада». (Кіровоград). 21.00 — Кольорове телебачення. Чемпіонат СРСР з хокею. «Спартак» — ЦСКА. (М). 21.15 — Міжнародний огляд. (К). 22.15 — Чемпіонат країни з фігурного катання. (М). 23.15 — Телевісті. (К).

Друга програма. 18.00 — Мультифільм. (К). 18.10 — «Зимові сюїта». Поетичні рядки. (К).

П'ЯТНИЦЯ, 16 січня. 11.00 — Телевісті. (К). 11.10 — Телефільм «Зимові мелодії». (К). 11.35 — Шкільний екран. Українська література для учнів 9 класу. Світлове значення епідемії І. Франка. (Львів). 12.10 — Ленінські

дні науки УРСР у Москві. «Пошуки, знахідки, відкриття». (Львів). 12.40 — Кіножурнал та художній фільм «Ще починалося так». (Кіровоград). 14.25 — Наші оголошення. (Кіровоград). 17.00 — Новини. (М). 17.15 — «Ваня, ти як тут?» Телефільм. (К). 17.40 — Телевісті. (К). 18.00 — Для дітей. «Про Буратіно, про Тьопу і про те, як роблять цукерки». Мультифільм. (К). 18.30 — «Подвиг». Телефільм. (М). 19.00 — «В. І. Ленін. Хроніка життя і діяльності». (М). 19.35 — Інформаційна програма «День за днем». (Кіровоград). 19.55 — Телефільм. (Кіровоград). 20.05 — «За безпеку руху». (К). 20.15 — Наші передачі в 1970 році. (К). 20.35 — «Естафета новин». (М). 21.15 — Молодіжна програма «Потіля». (К). 22.15 — Чемпіонат СРСР з фігурного катання. (М). 24.00 — Телевісті. (К).

ПОГОДА

Вдень 15 січня по території області і місту переважає хмарна погода без істотних опадів, по області і в першій половині дня туман. Вітер південний, помірний. Температура повітря мінус 1 — плюс 3, по місту — 0 — плюс 2 градуси.

16—17 січня — хмарна погода, часом опадів, місцями ожеледь. Вітер південно-східний, помірний до сильного. Температура повітря: вночі — 12—17, вдень — 6—11 градусів морозу.

Наша адреса і телефони

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-35,
відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-35, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЙ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Дмитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Гілки, 2.